

DANSKE
BØRNE- OG
UNGDOMSFILMKLUBBER

DANSKE BØRNE- OG UNGDOMSFILMKLUBBER

Læs konsulenten på spillefilmsområdet Rasmus Horskjær's spændende, grænsende til det provokerende, tanker om børn, unge og film. Og overvej om vi lever op til hans standard.

4-5

PRÅSEN

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber
PRÅSEN · Nr. 3 · September 2011

Læs fyldige fortællinger om, hvordan Giffoni opleves i de hektiske festival-uger. De unge deltagere, DaBUFs formand og en delegation fra Humlebæk giver et indblik i stemninger og tilbud.

8-15

DaBUF's Nyhedsbrev udgives af:
Landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber
Tagensvej 85 E, 1. sal, 2200 Kbh. N
Tlf.: 33 21 41 76
Fax: 33 21 41 60
www.dabuf.dk
sekr@dabuf.dk

Pråsen udsendes fire gange årligt til samtlige medlemsklubber, bestyrelser og samarbejdspartnere.

Ansh. redaktør: Tina Just Hahn
Redaktør: Kim Bruun
Redaktion: Flemming Riedel, Liselotte Bjerg og Karen Damm Obel

Selv er Søren Hansen en institution i DaBUF. Nu fylder hans klub rundt og Søren tager os en tur med i annalerne.

16-17

Layout: Japi-Form
Tryk: Trundholm Tryk, Vig
Oplag: 600 eksemplarer
Distribution: DaBUF
ISSN-nr.: 1603-2519

Næste nummer udkommer medio december 2011
Deadline til næste nummer: 25. oktober

Frivillige-Danmarks måske yngste alderspræsident skriver fra Verdens Navle. Karen Damm Obel har henlagt sin residens til Varde og skriver herfra.

20

Hvor skal man tage hen, når man skal tage ud, hvis man gerne vil opleve noget filmfagligt, nu man alligevel er af sted? DaBUF giver gode råd til destinationen.

22

Reserver lørdag d. 12. november
til besøg på
Animationsværkstedet i Viborg
Film • Workshop • Rundvisning

Forsidefoto:
Giffoni er en smeltedigel for tusindvis af børn og unge, der hvert år deltager i den internationale filmfestival i den syditalienske by, hvor DaBUF igen i år havde fire unge danskere på deltagerlisten. Læs mere om årets Giffoni-oplevelser inde i bladet.

Leder

Sommeren er på hæld, og vi kan nok blive enige om, at den har vist sig fra flere forskellige sider, lidt varme, lidt regn og lidt solskin, men vi er sikkert ikke enige om, hvorvidt de forskellige vejrtyper har vist sig på det rigtige tidspunkt.

Uden for mit vindue er det lige nu regn og meget blæsende. Det er sidste dag i skolernes sommerferie (i mit område), men pyt for nu starter snart den nye sæson for vores filmklub. Programmet kommer fra trykkeren i næste uge, og så skal det straks videre til alle vores skoler og børnehaver. Hjemmesiden er klar, og tilmeldingen kan starte på dabuffio.

Jeg tror, at I alle har det som os i Ods herred. Vi er spændte. Vi glæder os - og vi har store forventninger til den nye sæson. Har vi ramt den rigtige sammensætning af filmene? Kommer der flere, færre eller lige så mange medlemmer som sidste år? Kommer de nye tiltag til at fungere? Der er mange flere spørgsmål, der trænger sig på, men inden for den første måned har vi fået svar på en del af dem. Jeg er sikker på, at vi alle er enige om, at vi ser frem til at starte endnu en sæson med glade forventningsfulde børn og engagerede voksne. Heldigvis har vi ikke kun en spand fuld af ovennævnte, men et helt land fyldt med jer og jeres medlemmer.

Vi arbejder i foreningen på at sprede den gode filmklubtradition til andre lande. I Sydafrika ved I alle, at vi har opnået en spirende start på 11 filmklubber. Her er stor vilje og meget engagement, men meget lidt viden om frivilligt foreningsarbejde. Det sidste skal der laves om på nu. Der skal vælges tre unge fra Sydafrika, som skal uddannes i DUF-regi sammen med tre unge fra Danmark. Alle seks unge rejser så til Johannesburg og implementerer det lærte. Det vil nok tage lidt tid, men tænk når vi kan sige, at der er to lande fyldt med glade forventningsfulde børn og engagerede voksne i filmklubregi.

Vi håber, at I vil være med til at finde og støtte de unge, der skal til Sydafrika og arbejde med de 11 klubber, og at I vil tænke på om I, i jeres klub, kunne være venskabsklub med en af de 11 klubber i Johannesburg. De un-

ge danske jurymedlemmer og jeg startede det mellemfolkelige samarbejde med Sydafrika, men det giver kun mening at videreføre det, hvis I er interesseret i at være en del af det. Vi har meget at tilbyde klubberne i Johannesburg, om ikke penge, så mental træning, demokratisk og social indsigt, indsigt i deres egne handlemuligheder og værd samt opbakning og opmuntring. Jeg glæder mig til at samarbejde med jer i klubberne om dette projekt.

Der er desværre klubber, som oplever, at samarbejdet med biografen eller kommunen ikke går helt gnidningsfrit. Vi er klar til at støtte jer, med alle de midler, vi har til rådighed. Ingen skal føle, at de kæmper

alene. Det kan undre én, at filmklubber anno 2011 i visse områder eller kredse stadig ikke er anerkendt for de samfundsengagerende og kulturelle input, de bidrager med til vores samfund. At børn og unge får udvidet deres horisont til hele verden og får kendskab til sig selv, og det samfund de er en del af gennem filmmediet, er nærmest en selvfølge for os, der driver filmklubberne. Lad os håbe at det snart bliver en selvfølge for alle områder og kredse i dette land.

God fornøjelse med opstart af denne sæson. Vi ses til næste DaBUF arrangement.

*Tina Just Hahn
Landsformand*

*Internationalt forstår
man betydningen af vores
arbejde, men herhjemme kniber
det stadig enkelte steder*

Film skal underholde – ikke opdrage

Efter et år på posten har DFIs spillefilmskonsulent på børneområdet, Rasmus Horskjær, svaret på en række spørgsmål fra Pråsen. Læs her og bliver klogere på hvilke spændende tiltag vi kan se frem til fra denne kant.

Børn er (mindst) lige så begavede som voksne. Deres begavelse viser sig bare på andre områder end de voksnes

Hvad forventer du af dit job som børnenes filmadvokat?

Jeg har været filmkonsulent siden september. I skrivende stund knapt et år. Indtil videre er det krævende og sjovt. Jeg møder konstant uforudsete udfordringer og dilemmaer. Mit job består grundlæggende i at vurdere projekter, og hver dag byder på nye fortællinger og nye forslag. Noget er godt, noget har potentiale og andet har gentagelsens præg. Det handler om at kunne vælge og holde hovedet koldt og hjertet varmt.

Har du en forsigtig programerklæring? Skal særlige emner eller aldersgrupper for eksempel prioriteres?

Jeg vil prøve at huske på, at børn (og voksne) er glade for se at se tegne-

film i biografen. Og at en del af dansk børnefilms fremtid ligger i hænderne på en lille håndfuld af dygtige animationsinstruktører. Den bevægelse glæder jeg mig til at hjælpe på vej.

Hvad gør en børnefilm velegnet til målgruppen? Hvad er det særlige ved film for børn?

Børn har i sagens natur livet foran sig. Deres særlige gave er manglen på erfaring og fordomsfuldhed. For børn har hver eneste dag potentielle til at byde på noget nyt og stort.

Dette åbne sind skal ikke forveksles med mangel på intelligens. Børnene er præcis lige så begavede som et voksent publikum.

Jeg synes derfor, at børnefilm skal rumme kløgt, fantasifuldhed og tydelighed. Og helst være fri for redaktionelle motiver om at lære børn om død, sygdom og skilsmisse m.v.

Som voksen biografgænger ville jeg være ked af altid skulle se film lavet med et ønske om oplysning som primær drivkraft.

- Og en ungdomsfilm?

Hmm. Unge er ikke selv interesseret i at se deciderede ungdomsfilm. De vil se action, komedie, romantik, gys. *Klovn* er et godt eksempel. En komedie, der ikke er lavet specifikt til unge, men som appellerer stærkt til et yngre publikum. Det handler om tone og ånd. Klovn er flabet og tabu-debatterende. Det passer godt til målgruppen. Det er lidt på samme måde som med børnefilm. Film til unge skal ikke betragtes som et opdragelsesinstrument. Film er underholdning. Og gode film er naturligvis også kulturelt dannende, men man behøver jo ikke at fortælle til publikum, at det er sådan ☺

ET

- Hvilke fem børnefilm er Verdens Bedste i din bog? Ud fra hvilke kriterier vælger du Verdens Bedste Børnefilm? Hvor børnefilm skal forstås bredt - som både børne- og ungdomsfilm.

E.T., Steven Spielberg.

Uomgængelig. Familiefilm møder sci-fi og sød musik opstår. Jeg var 11 år, og jeg græd i al hemmelighed. Sig det ikke til nogen. Spielberg har om nogen forstået at holde kontakten

med barnet i sig selv. Han har realiseret sine drengedrømme på stribet.

Find Nemo, Pixar.

Egentlig er handlingen som i børnefilm, når de er værst. Mor er død og far er alene om at opfostre sin eneste søn. Men i dette tilfælde er den samspilsramte familie bare ikke mennesker, men klovnfisk. Skiftet til en farvestrålende oceanisk arena gør, at fortællingen ikke bliver kvælende intim. Et eventyr med masser identifikation. Morsom og rørende for både børn og voksne.

Lad den rette komme ind, Tomas Alfredsson.

Mange børne/ungdomsfilm vil gerne beskæftige sig med svære temaer som mobning og ensomhed. Ofte løfter filmene sig ikke over deres eget tema.

Her lykkedes det. Kulden, sneen og de gule boligblokke udgør et kuldslået relief til den fascinerende historie om det spirende sjælefællesskab mellem to vidt forskellige outsiders.

• Rasmus Horskjær

Vampyr-socialrealisme som fængsler og vækker ægte følelser.

Arhus by Night, Nils Malmros.

En lille perle som jeg altid er parat til at gense. Langt de fleste ungdomsfilm rummer et coming of age tema. Logisk nok. Ungdommens største forbandelse er jo at den slutter, og man bliver voksen!

I *Arhus by night* er coming of age historien fortalt i et originalt miljø og med masser af humor.

Jeg elsker scenen, hvor Lars H.U.G. fortæller hovedkarakteren Frederik, at han har været sammen med Lisa. Det Frederik har kæmpet for at opnå filmen igennem, har den flabede københavnner ordnet på en enkelt nat.

Bugsy Malone, Allan Parker.

Jeg elskede *Bugsy Malone* som barn. Den var dramatisk, rørende og musikalsk. Jeg synes, det er visionært at lave en gangstermusical med børn i alle hovedroller og flødeskum i stedet for patroner i Thompson maskinpistolerne.

Jodie Foster i rollen som divaen Tallulah brænder gennem lærredet. En klassiker.

Nyt fra Dansk Ungdoms Fællesråd

Et betydningsfuldt valg

På trods af sommerens skybrud, bakterier i drikkevandet og andre af den danske sommers finurligheder, så går livet sin vante gang ved Dansk Ungdoms Fællesråd på Scherfigsvej i København.

Jeg sidder fortsat i Mellemøsten- og Nordafrikauvalget, der bevilger penge til ungdoms- og demokratiprojekter i de pågældende lande. Det er et meget lærerigt og politisk arbejde, som jeg nyder at være en del af. I disse sparetider er det fantastisk at kunne fordele nogle midler til unge, der virkelig får noget ud af dem i diverse seje projekter.

Derudover er det i år valgår. Det vil sige, at årets delegeretmøde lørdag

den 3. december bliver mere spændingsfyldt end normalt.

Der skal vælges nye repræsentanter til DUFs styrelse, og det har stor betydning, hvem der bliver valgt, idet

man former organisationens ansigt og struktur, men også har noget at bestemme i forhold til fordeling af midler til medlemsorganisationerne. Hvis du eller en ung fra din filmklub har lyst til at være med på DUFs delegeretmøde som delegeret fra DaBUF så kontakt sekretariatet. Det bliver et meget politisk og hæsblæsende møde, men sjovt! Og vi sørger selvfølgelig for at holde et formøde inden, der sætter jer ordentligt ind i tingene. Datoen er endnu ikke sat, men annonceres hurtigst muligt. Har du andre spørgsmål i forhold til DUF generelt eller selve delegeretmødet, så kontakt endelig Mathilde på mafruergaard@gmail.com.

Mathilde Fruergaard

Stikprøvekontrol...

I Dansk Ungdoms Fællesråd har man den politik, at der hvert år bliver foretaget en række stikprøvekontroller i et par af DUF's godt 70 medlemsorganisationer.

I år er det blevet DaBUF's tur til at blive kigget i kortene - og DUF har udvalgt en halv snes filmklubber via vor medlemsliste.

De udvalgte klubber bliver kontaktet af DaBUFs sekretariat, som skal have tilsendt klubbens medlems- og adresseliste. Formålet er at få bekræftet, at medlemslisterne svarer til virkeligheden og at de enkelte børn/unge vittterligt er medlem af den lokale filmklub.

Hvert enkelt medlem får derefter fra DUFs revisionsfirma Ernst & Young

tilsendt et lille spørgeskema, hvor de skal tilkendegive, at de er medlem af den lokale børnefilmklub og derefter returnere svaret i en frankeret sarkuvert.

Det kan synes en smule omstændigt, men baggrunden for stikprøvekontrollen bygger på en række uheldige erfaringer med organisationer, som havde skruet deres medlemstal op til nogle niveauer, der udløste større tilskud - ligesom der har været eksempler på unge, som officielt var medlem af f.eks. en politisk ungdomsforening - uden nogen sinde at have meldt sig ind i pågældende organisation.

Opfindsomheden for at snyde på vægten har været stor. Og den årlige stikprøvekontrol skal bidrage til at forebygge, at der snydes på vægten.

I DaBUF sammenhæng er man naturligvis opmærksom på, at medlemsgruppen går helt fra småbørnsfilmklubber og op til teenagegenerationen.

De mindste vil formentlig hverken kunne læse eller skrive, så her må forældrene svare på børnenes vegne. Vort eget revisionsfirma er også inde over stikprøvekontrollen og er behjælpelig med at sikre, at svarprocenten fra de enkelte klubber når op på et acceptabelt niveau.

Vi kan derfor kun opfordre til, at såfremt man modtager brev fra DUF/revisionsfirmaet om da at hjælpe til med at få godtgjort, at vi har styr på tingene, og at vort medlemsunderlag svarer til virkeligheden.

Bestyrelsen

Salaam Film & Dialog inviterer til Anderledes film og åben snak om mangfoldighed

DaBUF starter et nyt, spændende samarbejde med Salaam Film & Dialog, som dermed rykker ind i landets filmklubber. Her vil vi afholde spændende arrangementer med fokus på mangfoldighed og opmærksomhed på det interkulturelle møde. Dette tilbud består af film kombineret med levende kultur møder gennem oplæg ved flerkulturelle unge der henvender sig til børn og unge i alle aldre. Salaam betyder fred, og vores grundtanke er et ønske om at hilse det fremmede med fred. Med andre ord tror vi på at udvide udsynet gennem åben nysgerrighed og omtanke. Det kan godt være, at en sådan indstilling til tider bringer forvirring med sig og tvinger os til at stille spørgsmål ved egne forestillinger og grænser, men vi tror på, at netop ved at ilte disse begrænsninger og frustrationer, viser vi også glæden ved kultur mødet.

Et åbent rum for mødet med det 'ukendte'

Børn får meget viden gennem medierne, de ser TV og læser nyheder på nettet, ligesom voksne. Det er vores erfaring, at børn generelt tænker meget over det at være anderledes også når det gælder det, de hører om mennesker med et andet kulturelt og religiøst udgangspunkt end dem selv. Det kan blive unuanceret, hvis børnenes eneste input omkring emnet er det medier og løs snak fortæller dem. Andre børn oplever derimod kultur mødet på tættest hold, idet de i deres daglige liv i børnehaver og på skoler møder kammerater med en anden kultur eller baggrund end deres egen. I begge tilfælde er det vigtig

at give børnene mulighed for at tale åbent om deres tvivl og nysgerrighed omkring mødet med "det fremmede".

Kultur møde i biffen

Film er en god måde at dæmme op for kultur forståelse. De levende billeder gør identifikation med andre mennesker nemmere, og ikke mindst skabes indsigt i deres vilkår. Derfor er underholdende og levende filmoplevelser et godt udgangspunkt for eftertanke og dialog, og det er netop gennem dialogen, der kan dannes grobund for større forståelse og et mere nuanceret syn på verden. Derfor følges Salaams filmvisninger op af oplæg og dialog med flerkulturelle dialogskabere, som har egne erfaringer med filmenes temaer.

Salaams film har særligt fokus på det møde mellem forskellige kulturer, som, på den ene eller anden måde, er en daglig og lokal realitet i vores globaliserede og internationaliserede verden. Ønsket er at eksponere disse forskellige kulturer, skabe forståelse mellem mennesker på tværs af kulturelle og nationale grænser og arbejde for kulturel inklusion. Derfor præsenterer Salaam biograf gængerne for spændende og lærerige film, hvor kultur mødet, i forskellige forklædninger, står i centrum. Salaam forsøger gennem film mediet at sætte flere nuancer i spil og give indsigt i livsformer, som på mange måder kan ligge langt fra publikums eget liv og hverdag. For at give de danske børn og unge adgang til så mange film som muligt om kultur mødet er Salaam begyndt at importere og versionere

særligt udvalgte film fra udlandet. Disse kan derfor kun opleves gennem Salaam og tilbydes nu også til de danske filmklubber.

Til arrangementerne bringes kultur mødet ned i børnehøjde, og børnenes spørgsmål og tanker tages op. Samtidig præsenteres de gennem film og oplæg for andre børns levevilkår rundt omkring i verden og i Danmark, og herigennem også de positive gevinster, der kan være ved kultur mødet.

De svære sider

Mødet mellem forskellige kulturer er ikke altid nemt, men Salaam skaber med kombinationen af film og dialog et åbent rum, hvor mennesker mø-

des, og forskellige tanker om kultur mødet kan tages op og diskuteres på tværs af baggrund, holdninger, personlige og kulturelle erfaringer og religion. Desuden drages de forskellige spørgsmål, der måtte forekomme i mødet med en fremmed kultur, frem i lyset, og Salaam tror på, at blikket for de positive og berigende aspekter ved kultur mødet derigennem bliver klarere. På den måde kan der forhåbentlig tages et skridt på vejen i forhold til at fjerne eventuel fordom og angst for det anderledes og umiddelbart fremmede.

Kultur mødet har i høj grad potentiale til positive afkast i form af altruisme, inspiration og fornyelse. Arrangementerne giver mulighed for en åben dialog om de svære sider, men præsenterer samtidig publikum

Salaam Film & Dialog startede i 2004 som en voksenfilmfestival med et sideløbende pilotprojekt for skoler. Festivalen skulle, ligesom nu, vise film om kultur møder og kulturel mangfoldighed. Behovet hos skolerne viste sig at være så stort at skoletilbuddet allerede var udsolgt inden festivalen gik i gang. Derfor har Salaam siden udviklet sig til en skolefilmfestival med visninger i hele landet. Fra 2006 er også projektet Salaam Skole kommet til. Med det kommer Salaam helt ud på landets skoler med film, dialog og oplevelsesaktiviteter

Fra Holland har Salaam importeret Indianeren, om et adoptivbarns selverkendelse, der nu også kan opleves på dansk.

for de positive aspekter. De får derigennem mulighed for at opleve glæderne ved kulturmødet og den flerkulturelle baggrund, både gennem film og oplægsholdere.

I arrangementerne tages der altså fat i mange facetter af det interkulturelle møde. Gennem film og åben dialog, forskellige tanker og spørgsmål

belyses spektret af henholdsvis forskellige og ligheder mellem kulturerne, og ruster børnene og de unge til deres fremtidige liv i en større global

sammenhæng ved at øge deres globale opmærksomhed. Salaam får gennem arrangementerne mødet mellem forskellige kulturer bragt på banen, og fremdrager og belyser de styrker og ressourcer der kan findes i det interkulturelle møde på tværs af baggrund og kulturelle prægninger. Vi glæder os til at møde jer rundt omkring i Danmark!

Solveig Thorborg
Leder af Salaam Film & Dialog

Se tilbud i DaBUFs katalog

Arrangementet koster: 2200,-
+ moms og transport

Tid:

Arrangementet varer filmens tid + en halv time til oplæg

Booking:

Filmklub@salaam.dk eller ved telefonisk henvendelse til leder Solveig Thorborg på tlf.: 32 118 188
Se mere på www.salaam.dk

En levende filmoplevelse

Til filmoplevelsen hører oplæg. Oplægsholderne spiller en stor og vigtig rolle, og danner desuden ramme om diskussionen og det fælles kulturmøde i biografen. Oplægsholderne har alle en stor viden og erfaring på det område, filmen berører, og er med til at levendegøre filmoplevelsen og filmens tematikker. De skaber et levende kulturmøde, og muliggør, at publikum kan udtrykke, møde og erfare gennem dem og deres oplevelser og erfaringer i forhold til filmens hovedperson, tematik og historie. Således giver oplægsholderne filmoplevelsen en ekstra dimension, og bringer filmens historie inden for rækkevidde, hvilket er med til at levende- og synliggøre tematikken endnu mere.

Fra den canadiske filmperle Talespinners – korte animationsfilm til de yngre.

Giffoni

En uforglemmelig oplevelse!

Varmen slog mod min krop, da vi stod ud af flyveren. Selvom jeg er ved at have prøvet følelsen mange gange, er det noget specielt hver gang man stiger ud af flyveren og får "varmechokket", når man ankommer til sin destination – denne her gang viste sig så at blive en af de bedste, nemlig min tur til Giffoni!

Modet med andre kulturer og andre opfattelser af de viste film bar frugt

Efter at være ankommet til Napoli lufthavn, var der meget ventetid på bussen til Giffoni – den for mig stadig "ukendte" by, nej hvor var jeg spændt på at se, hvad det dog var for noget! Jeg vidste, at jeg skulle bo hos en italiensk familie + at jeg skulle være med i Juryen til Giffoni filmfestival, men udover dette var jeg "på bar bund", og jeg vidste stadig ikke helt, hvad det at være med i juryen indebar. Jeg havde inden ankomst skrevet lidt med pigen, som jeg skulle bo hos, hun hed Serena og var to år ældre end mig. Hun skulle til at gå på universitet. Jeg havde igennem de mails, vi havde udvekslet, fået et super godt indtryk af hende og også et godt indblik i, hvem hun var som person.

Efter lidt tumult i lufthavnen (hvor vi dog havde hygget os og fået lidt at spise), ventede der os ca. 1 times kørsel til Giffoni. Tiden i bussen fløj af

sted, og inden længe stod jeg foran min værtspige, Serena og skulle sige hej. De kindkysser altid i Italien og dette udviklede sig til en lidt pinlig seance – jeg var godt klar over, at de ofte kindkysede hinanden, dog ikke at de også kysede folk de ikke kendte, men der blev jeg klogere. Nå, men vi kom heldigvis hurtigt over denne lille seance og kørte ud mod hendes hus, som lå ca. 20 min. kørsel fra Giffoni. Serena havde selv kørekort, hvilket gjorde det hele en del lettere. Vi faldt i "hak" med det samme, og hun var rigtig god til engelsk, så vi fik os mange lange snakke om alt mellem himmel og jord i løbet af mit ophold. Da vi havde kørt på en meget "bumpy road" de sidste fem min. ankom vi til hendes hus. Huset overraskede mig meget – det var kæmpestort og lå det mest fantastiske sted – der var smuk udsigt lige meget hvor man kiggede hen, og

hvor jeg i Danmark "nøjes" med to badeværelser, indeholdte hendes hus seks! Hendes familie var super sød og anrettede uanede mængder af mad til mig, og selvom de ikke kunne ret meget engelsk, havde vi ingen problemer med at kommunikere – kommunikationen foregik specielt ved hjælp af fagter! Om aftenen tog vi hjem og besøgte nogle af hendes kusiner. Dem var vi sammen med helt indtil meget sen aften. En af kusinerne havde også en gæst. Hun kom fra Litauen og hende blev jeg rigtig gode venner med i løbet af mit ophold.

Dagen efter skulle vi ind til festivalen for første gang. Det var helt fantastisk at mødes med så mange mennesker, fra så mange forskellige steder i verden. Jeg fik snakket rigtig meget med folk fra forskellige lande og lærte rigtig meget om forskellige kulturer. Jeg fik også snakket med folk, som havde

helt andre meninger og holdninger end jeg selv, og som var vant til en helt anden dagligdag end jeg selv. Dette var noget af det bedste ved turen, mødet med forskellige kulturer – det var også meget lærerigt og en øjenåbner for mig. Emnet i år var lige det indtryk jeg fik af min oplevelse i Giffoni nemlig, "We are all connected"! Når jeg tænker tilbage på festivalen flyder det hele meget sammen. Hver dag så vi en ny film – alle filmene var inspirerende på forskellige måder, og filmene kunne alle på sin vis linkes sammen, de handlede alle om unge, som havde et eller andet problem, og i alle filmene fulgte vi en ung persons liv med alle de op- og nedture der hører til. Alle filmene var smukke og unikke på hver deres måde, men jeg var alligevel mest til de skandinaviske film. Det, jeg godt kunne lide ved de skandinaviske film, var, at de alle tre hav-

Mathildes fødselsdag blev fejret med kager ved floden og pizza på Don Q.

de et budskab, og også det at der ikke var så meget "meningsløs" vold, sammenlignet med de øvrige film hvor der var en, eller oftest flere, der døde. Efter hver film var der debat, denne blev ofte meget langtrukket, fordi alt skulle siges på både italiensk og engelsk, og det var meget, det samme folk sagde. Men sommetider var det også interessant at høre, hvad andre havde at sige, og høre hvordan de havde opfattet filmen. Ud over filmene var der stort set hver dag en kendt person som besøgte Giffoni, men næsten alle dage var det en kendt italiener, og det var der ikke så meget ved for alle os fra andre lande, da de var "ukendte" for os. Men to af dagene var der to internationalt kendte. Det var Hilary Swank og Edward Norton. Jeg var så heldig at være "gavegiveren" ved Hilary Swank, hvilket også var en fed oplevelse. Dette var jeg sammen med en dreng fra Tyrkiet, som jeg også efterfølgende kom til at snakke rigtig godt med.

Dagene på festivalen fløj af sted og der var et stramt program - efter min mening alt for stramt, men vi havde det sjovt alligevel. De dage, der var mulighed for det, tog vi på stranden sammen med en masse andre og sprang fra klipperne ved den smukke Amalfi kyst, ellers blev der også tid til en masse shopping. Der blev også tid til en masse hygge i "G-park" som var en park, som lå lige ved siden af biografen.

Der er mange specifikke oplevelser, som jeg aldrig vil glemme fra Giffoni og tiden med min værtsfamilie. Noget helt særligt var min fødselsdag, som var helt kanon. Da jeg kom ud til morgenmad, var der dækket det smukkeste bord til min host og mig, der var helt friske blomster rundt omkring, og de havde skrevet et lille brev og givet mig en lille rose – det var så sødt af dem. Herefter skulle vi følge det normale program, som var lagt for festivalen og derfor ind og se

film. Efter filmen tog vi hjem til min værtsfamilie igen. Jeg havde fået lov til at invitere de to jeg snakkede mest med på festivalen med hjem til frokost. De havde spurgt, hvad jeg ville have og min værtsmor havde så lavet det. Vi fik pasta med laks og det smagte forryllende. Efter dette havde min værtsmor lavet den flotteste lagkage med jordbær, som vi alle spiste med velbehag! Herudover havde de købt champagne, så vi hyggede os rigtig meget. Efter dette lagde vi os alle sammen lidt op på terrassen og tog lidt sol. Inden vi kørte tilbage til Giffoni kørte min værtspige os op til det lækreste issted. Vi hyggede os og spiste is og kørte derefter tilbage til Giffoni. I Giffoni blev jeg modtaget i parken af folk fra mange andre lande, som jeg havde snakket med i løbet af festivalen og her gik snakken rigtig meget omkring forskellige fødselsdagstraditioner.

Senere på aftenen mødtes jeg med alle danskerne. Tina havde købt en masse små rigtig lækre kager og sodavand – og endda også en gave. Vi fandt en bænk og satte os ned og kagerne var så fine! Senere på aftenen tog vi hen og fik pizza. Dette var også en rigtig hyggelig aften, og det var skønt med en dansk fødselsdagsang! Da vi var færdige med at spise, skule jeg hen og mødes med min vært og nogle andre piger, dette var nemlig aftenen hvor Mads Langer kom og spillede i Giffoni. Det var så fedt, at det lige præcis var på min fødselsdag, han kom, for han var den eneste jeg rigtig kendte, som kom og spillede.

• Mathilde Dyhrberg

Jeg var ikke stor fan af ham inden han kom, men det blev jeg godt nok. Han var helt overraskende god og leverede en fantastisk koncert, som blev afslutningen på en fantastisk fødselsdag!

Dagen efter var sidste dag på festivalen. Jeg pakkede mange af mine ting og skulle så ind til festivalen igen, i dag var dagen, hvor vi skulle se kortfilm. Kortfilmene var super gode, især kortfilmen fra Sverige, som handlede om en pige, der blev gravid som 14-årig, gjorde et stort indtryk på mig! Herefter skulle der stemmes på bedste film og bedste kortfilm. Igen tog vi hjem til frokost, og jeg fik pakket helt færdig. Om aftenen skulle vi ind til Giffoni igen og her tog jeg ud og spiste med min vært og nogle veninder, en slags afskedsmiddag. Herefter tog vi ind og så *Grease*, men det var sådan en skuffelse, de havde lavet den til sing-a-long version med diverse unødvendige effekter og tilmed lavet soundtracket om til italiensk, uden engelske undertekster. Så mig og min veninde fra Litauen var kun

derinde i godt 10 min, herefter havde vi fået nok! Herefter tilbragte vi noget af aftenen i parken, imens alle italienerne var i biografen. Efter dette var det store "afskedstid". Det var blevet tid til at sige farvel til alle de interessante mennesker, jeg havde mødt i løbet af festivalen! Efter dette tog vi bussen hjem, som vi havde gjort mange andre aftener også.

Sidste dag i Italien tog jeg til Amalfi Kysten sammen med min vært og nogle af hendes veninder + min veninde fra Litauen, det var dejligt at afslutte turen ved kysten. Jeg skulle herefter køres hen til bussen og herefter gik turen igen tilbage til Danmark.

Jeg har haft en helt igennem fantastisk tur til Italien, hvor jeg har mødt mange nye mennesker og fået et indblik i mange forskellige kulturer. Jeg har også fået venner fra andre lande som jeg stadig skriver sammen med, og som jeg helt sikkert skal mødes med i fremtiden. Så tak DaBUF for en fantastisk tur.

Frivillig - hvorfor ikke

2011 er europæisk frivillighedsår. Det betyder, at der i EU-landene sættes fokus på frivillighedsbegrebet og i Danmark er der bl.a. bevilget penge til at sikre en fortsat rekruttering af bl.a. unge til at deltage i det frivillige foreningsliv, som DaBUFs medlemsklubber er en del af.

Projekt frivillig er et eksempel på et initiativ, der forfølger dette mål. Og i september rejser projektet rundt til skoler og uddannelsesinstitutioner for at skabe opmærksomhed omkring det at være frivillig i en forening.

Hvis man lokalt har brug for tiltrække flere frivillige kræfter til at løse opgaver i filmklubbens arbejde, kan man med fordel kontakte Brian Skov Nielsen fra Projekt Frivillig og få dem til at hjælpe med at skabe fokus og opmærksomhed og forhåbentlig også nye unge, der er villige til at trække et læs som frivillig medarbejder i den lokale filmklub.

De kan kontaktes på tlf. 66 14 60 61 eller pr. e-mail på info@frivillighed.dk.

Læs mere på www.projektfrivillig.dk

Giffoni Glæde og kærlighed

Hvis der var et sted, jeg ville tage hen tusind gange, ville det være Giffoni. At man ikke er ung længe endnu er i min bevidsthed, men bare det at have været med, har gjort mig helt sikker i min sag: Hvis jeg ikke skal med, skal jeg sende nogen af sted, jeg holder af, og som ville kunne sætte pris på det. Dog er hun ikke helt overbevist endnu, men lad os se til den tid. Der er stadig nogle år endnu.

Da jeg skulle af sted mandag morgen med fly, havde jeg blundet lidt i to timer indtil klokken 1 om morgenen, hvor turen gik til København. Vi skulle have Mathilde med i bilen, så det blev til en hyggelig snak familierne imellem, inden vi satte os ind i bilen og sov (eller det der lignede). Op

til turen havde jeg været noget nervøs, selv om det var på mit initiativ nogle måneder forinden, at jeg skulle meldes til. Og mine øjne forblev da heller ikke tørre, da jeg skulle sige farvel til min familie, og tage af sted alene, op i et fly for første gang i mit liv, længere væk end jeg nogensinde havde været før, så sommerfuglene i maven baskede på livet løs. Men bortset fra nogle propper i ørerne under flyvningen, gik turen derved gnidningsfrit. Og da vi ankom i lufthavnen i Napoli, var vi trætte som ind i helvede. Dog blev der snakket lidt pigerne imellem, da vi også havde fornøjelsen af at have Tinas barnebarn med, som var på vores alder. De to drenge, Christoffer og Mikkel, nød hinandens selskab fra start til slut. Og

så snart vi var ankommet til mødestedet, fik vi stukket vores Giffoni-grej i hånden og fik hilst på vores værtsfamilie. Og de var lige så søde, som jeg havde håbet på, at de ville være. Og dagen blev da heller ikke værre af, at der i et af nabohusene, hvor jeg boede, var et ungt par, der skulle giftes, så familien tog af sted til fest, så jeg kunne få hvilet ud.

En af de første ting, der slog mig, da jeg havde fordøjet turen derved, var bjergene. Smukke bjerge hvor end man kiggede hen. En anden ting var mængden af mad, som nok ikke er nyt for nogen, og deres bilkultur. Især de første dage holdt man lidt ekstra fast hvor end man kunne i bilen, for det var i hvert fald speederen, om no-

Hvad festivalen savner i organisation, vinder den i sin stemning

get, der blev slidt i en bil i Italien. Ud over det var det den afslappede holdning til tiden. Filmene var altid sent på den, arrangementerne kunne starte op til en time senere end lovet, og busserne kørte nærmest, når det passede dem, ligesom reglerne blev overholdt efter forgodtbefindende.

Men stemningen var vidunderlig. Hvis ikke der var fordi årets tema var "Link", så kunne man nærmest tro, at de havde gentaget sidste års succes med kærligheden, for den kunne mærkes, hvor end man gik. Varmen og glæden var alle steder at finde, og vejret var fantastisk fra start til slut. Og det var da også med et stik i hjertet, da vi skulle sige farvel til de familier, der havde vist deres godhed, ved at rumme os både i huset, og i hjertet.

• Lærke Lykke Lausen

Lærke på biograf pladsen med sin vært

Giffoni

Min tur til Giffoni filmfestival

Vi startede ca. kl.5 om morgenen i Kastrup lufthavn. Vi skulle flyve til Tyskland og derefter tog vi et andet fly til Napoli i Italien. Da vi ankom i lufthavnen i Napoli tog vi og nogle andre unge fra forskellige lande (som også skulle til Giffoni) en bus hen til et mødested i byen Giffoni. I Giffoni mødte vi de familier, vi skulle bo hos. Vi kørte så med familien hjem til deres hus i en lille hyggelig by ikke så langt fra Giffoni. Vi boede og overnattede hos familien under hele vores ophold.

Ways to live forever vandt, fortjent, prisen i min gruppe

Næste dag blev vi kørt hen til selve filmfestivalen, hvor vi skulle se premieren på *Harry Potter and the Deathly Hallows part 2* i 3D. Inden vi så filmen, skulle vi først møde to italienske skuespillere, som vi kunne stille spørgsmål til. Så skulle vi se film, og alle deltagere skulle have et kostume på, som havde forbindelse med Harry Potter. Der var også en åbningsceremoni af GFF. Da vi havde set filmen, tog vi i G-parken, indtil vi blev hentet og kørte hjem. Samme aften fik vi god italiensk pizza til aftensmad og så skulle vi sove.

Næste dag kørte vi igen til festivalen efter at vi havde spist morgenmad. Nu skulle vi se filmen *The Art of get-*

Vi venter i Napoli lufthavn på bussen til Giffoni

ting by. Da vi havde set filmen mødte vi en italiensk skuespiller og Edward Norton. Så var der velkomstfest i G-parken. Vi tog op og spiste pizza sammen med Tina. Derfra tog vi hen til parken og blev der, indtil vi blev hentet og kørt hjem sammen med vores vært Dakota. Da vi kom hjem, gik vi i seng og så lidt fjernsyn inden vi sov.

Næste morgen tog vi igen til GFF. Denne dag skulle vi se nogle kortfilm fra nogle klasser. Efter det så vi *The Flood*, og så mødte vi to skuespillere, først Lluís Homar og derefter Hilary Swank. Så tog vi op på torvet Mikkel, Lærke, Tina og jeg og spiste (igen) en pizza samt en is. Så tog vi hjem til familien og spiste aftensmad.

Næste dag skulle vi se *Toast*. Efter filmen mødte vi nogle skuespillere, fik pizza, var i parken og tog hjem. Da-

gen efter så vi *Ways to live forever*, som var den film der vandt prisen som bedste film (i gruppen +13), jeg synes også, at det var den bedste film.

Dagen efter tog vi til Pompei. Alle var med; Lærke, Mathilde, Nana, Mikkel, mig og Tina. Efter Pompei besøgte vi Tinas hotel, badede i deres swimmingpool, og nåede også at komme

på stranden. Vi tog bus tilbage til Giffoni, hvor vi blev hentet af vores værtsfamilie.

Vi så også *Wunderkind*, *Spud*, *Zoo Keeper*, *Kaddish for a friend* og mødte flere skuespillere.

Sidste dag på festivalen så vi en masse kortfilm, derefter så vi *Grease*. Så var det tid til afsked, vi sagde farvel til dem, vi havde lært at kende, og så tog vi bussen hjem til værtsfamilien. Næste dag var den rigtige hjemrejse. Det var en meget spændende tur og jeg tager gerne af sted igen næste år.

• Kristoffer Sørensen

Giffoni

Død og nye venskaber

Jeg fik at vide til min konfirmation, at jeg var valgt til at komme med til Giffoni. Det var med lidt sommerfugle i maven jeg tog i lufthavnen, men de forsvandt hurtigt. Jeg fik en oplevelse for livet og det var det, seriøst, at komme så langt hjemme fra og sammen med folk fra andre lande.

Min vært hed Dakota og moren hed Tanya, og var englænder. Faren var italiener. Der var også en søster Dylan. Kristoffer og jeg boede i det samme hus.

Den først dag viste de Harry Potter, det var stort, vi havde fået at vide

Giffoni 2011: En øjenåbnende oplevelse

hjemmefra, at vi gerne skulle være klædt ud. Alle lignede en eller anden fra HP. Der var et danseshow lige inden.

Dagene gik med at se de forskellige film i vores kategori +13. Der var og-

Mikkel og Kristoffer kunne også godt lide pizzaerne dette sted

så tid til af få set lidt af byen, og delt pizza med de andre danske deltagere og Tina.

Nogle af højdepunkterne var at møde Edward Norton. (Hulk) og Hilary Swank. Ikke at vi kunne komme tæt på og få en autograf.

Den film, jeg bedst kunne lide, var *Ways to live forever*, der handler om Sam på 11 år, som har kræft. Og han vil gerne nå at opleve at være teenager.

Vi så også en del kortfilm. Den bedste der, synes jeg, var *Bekas*, der handler om to brødre, som har mistet deres forældre, så de lever alene i Iran.

Der blev også tid til at se Pompei. Det var virkelig underligt at se, hvordan de havde levet, før byen gik under pga. Vesuvs udbrud. Asken, der blev løftet ind over byen af vinden og forstenede alt.

En af de sidste dage var Mads Langer dernede for at underholde, og ja, vi stod stolt med det danske flag. Et lille smil blev sendt fra scenen.

Den sidste aften, blev der holdt en link'n'share' fest, hvor man skulle have noget med fra sit eget land. Det

var lidt et flop, der var kun et land der havde noget med.

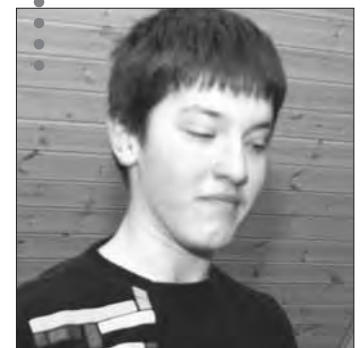
Teamet i år var Link og fælles linket for filmene var død. Efter min mening. Men i forhold til det sociale, udenfor biografen var det de nye venskaber og den fælles interesse i at se film.

Filmene var ikke nogen jeg af mig selv ville have set, så det var en øjenåbner i forhold til andre film.

Jeg kan kun anbefale at tage af sted og jeg er helt klart med på endnu en tur, hvis muligheden skulle vise sig.

En kæmpe oplevelse, tak for det. WE ARE ALL CONNECTED.

Mikkel Jensen

Danmark og Israels chaperoner snakker om de skønne unge, de har med

Giffoni

Humlebien svæver over Giffoni

Lidt syd for Napoli, i omegnen af Salerno, er der en dal, hvor der ligger en lille by der, hedder Giffoni.

Den er hjemsted for en charmerende filmfestival for børn og unge, som en mand ved navn Claudio Gubitosi tog initiativ til for 40 år siden - ikke blot fordi han ønskede at gøre noget for sin by, men også fordi han ønskede, at børn og unge ikke kun skulle se film, men også bedømme dem. Festivalen voksede sig større og har i dag mere end 3.300 børn og unge som deltagere fra 51 forskellige nationer. Selv om der er mange mennesker samlet på lidt plads, er stemningen stadig glad, hyggelig og nærmest hjemlig!

Da filmfestivalen startede i 1971, havde byen kun én biograf. Men pga. festivalens voksende størrelse blev det nødvendigt at bygge endnu en biograf, som i dag fungerer som "hovedbiograf", hvor de fleste af de kendte premierefilm bliver vist. Derudover blev der i år bygget et kæmpe telt af sort plastic, som også blev brugt som biograf, hvor der er plads til ca. 1.000 gæster. I området omkring biograferne ligger masser af boder med tegneværksted, legepladser mm., hvor børnene også kan få deres tid til at gå. Det hele er samlet inden for 5 minutters gå-afstand, så der er mere oplevelse af festival end f.eks. i Berlin.

Selve byen er også så lille, at der ikke ligger et eneste hotel (der er dog hoteller i den nærmeste storby. Salerno og Bed and Breakfast i omegnen).

Størstedelen af lokalbefolkningen kan ikke tale engelsk, men man kan sagtens forstå hinanden alligevel. Man

Familien Spies i Giffoni i snak med Ben fra Sydafrika.

kan nå at se Giffoni på en enkelt dag. Byen har et fantastisk torv, hvor man rigtig kan fornemme den sydlandske stemning, med børnene, der løber rundt og leger. De små butikker med *mamma* stående uden for og ikke mindst caféerne, hvor mændene sidder med deres espresso og diskuterer verdenssituationen.

Vi er en familie på fem personer - Clara på otte, Adam på tolv, Amanda på femten samt mor og far, som fik muligheden for at tage til Giffoni og opleve festivalen. Til dagligt er Adam, Amanda og Søren med i bestyrelsen i en børnefilmklub i Humlebæk i Nordsjælland, som hedder Humlebien.

Vi deltog på sidste del af festivalen og fik hurtigt indtryk af, hvordan arrangørerne til alle forestillingerne gør meget ud af at finde plads til jury-medlemmerne fra den pågældende aldersgruppe, inden de øvrige gæster får lov at finde en plads. Det viste sig kun at være et problem til de mest eftertragtede premierefilm - ellers var der tilstrækkelig plads til de øvrige forestillinger.

Vi nåede at se nogle fantastiske film - her i blandt tre kortfilmsfremvisninger med i alt 18 kortfilm. Blandt de lange film var det nok den tyske film *Kaddish for a friend*, der gjorde størst indtryk. Den handler om en ung arabisk drengs forhold til sin jødiske overbo og de dilemmaer det giver, da de to, mod alle odds, finder sammen, men også den danske *Kidnappet* fik fortjent en rigtig god modtagelse og løb da også af med festivalens "Special Award". God var bestemt også den sydafrikanske film *Spud* om livet på en kostskole i årene omkring apartheids fald og Mandelas magtovertagelse. I det hele taget var kvaliteten af de film, der blev vist, meget høj.

Kortfilmene er altid noget af det mest spændende og dér, hvor man får et billede af, hvor bevægelserne sker i filmverdenen, opdager nye instruktører eller bare oplever stjernestunder, som holder i det korte format, men ikke ville kunne bære 90 minutter.

Kortfilmene for aldersgruppen 13+ skuffede lidt, men blev reddet af den svenske *Bekas*, ellers var kvaliteten som sagt høj og i aldersgruppen over slog ikke mindst den ukrainske film *Oh Paris* benene væk under os. Det er en poetisk skildring af en gammel kones sidste rejse, som bevarede sit fortælleroverskud og sentimentalitet uden på noget tidspunkt at blive vammel - ikke det, man typisk forbinder med ukrainsk filmproduktion.

Venskab fyldte meget i mange af både de korte og lange film og ofte med et tvist, hvor hovedpersonerne blev tvunget til at forholde sig til både nye og gamle venner. Hvad enten rammen var krisen i mellemøsten (som

gik igen i mange film) eller kostskoledrengens beslutning, om han vil være med på mobbeholdet eller risikere selv at blive udsat for mobningen. Det bliver tydeligt i det brede udbud af film, at mange danske film insisterer på at have en morsom vinkel. Med *Kidnappet* som en af undtagelserne, havde vi svært ved at nævne danske film, der turde tage de store emner op uden at lægge en ironisk eller humoristisk distance til emnet.

Hver eftermiddag under filmfestivalen var der besøg på "The red carpet" af kendte italienske skuespillere - det gav en fantastisk stemning og på grund af festivalens begrænsede størrelse, var der mulighed for at komme rigtig tæt på. Det var svært ikke at lade sig rive med af stemningen, og selv Clara på otte år kunne kæmpe sig frem til at få autografer.

Filmfestivaler er også en herlig mulighed for at møde andre film-freaks, Gennem DaBUFs formand, Tina Just Hahn (der selv deltog som leder for de fire danske jury-deltagere) mødte vi f.eks. en "kollega" fra Sydafrika, der kæmper med at opbygge filmklubber efter den danske model, og det giver altså en anden dimension at drøfte en sydafrikansk film med en "indfødt" end blot at se den med egne øjne.

Alt i alt var det en så fantastisk oplevelse for hele familien, at vi bestemt kunne finde på at gentage succesen og så sandelig også vil anbefale det til alle andre. Adam på tolv år taler allerede om at deltage næste år som jury-medlem, selv om det, hvis han får muligheden, bliver på egen hånd og privat indkvarteret hos en italiensk familie.

Giffoni LINK

Link er dette årets overordnede tema for Giffoni Film Festival (GFF). Plukket fra hjemmesiden. www.giffoniff.it

Ting er forbundet (Linked) til hinanden via usynlige bånd: "man kan ikke plukke en blomst uden at ophidse en stjerne"

Galileis ord beskriver i grove træk temæet for afholdelsen af den 41. Giffoni Film Festival. Link er et ord, vi nærmest bruger dagligt ud fra forudsætningen om, at det har med computere og de sociale networks at gøre, som vi nærmest lever vores sociale liv gennem nu om dage.

Link betyder også at være sammen og knytte bånd. Hvert eneste aspekt af vores globale og digitale verden er forbundet (linked) med et eller andet. Vi er forbundet med usynlige tråde, der får grænser til at bryde sammen under vægten af forbundne ting (linked things).
Slut på oversættelse.

Det bliver tydeligt for enhver, at vi alle er forbundne, når man deltager i Giffoni Film Festival

Den danske jury under årets tema - LINK

Der er ca. 900 unge i grupperne +13 og +16, heraf er ca. 200 internationale, som kommer fra ca. 40 forskellige lande. I den internationale jury var der fire danskere fra henholdsvis Lemvig, Skive, Grenå og Herlev. Det var endnu engang en fornøjelse at være repræsenteret ved verdens mest betydningsfulde filmfestival for børn og unge. Vores unge gjorde det godt, de så filmgenrer, de ikke havde stiftet bekendtskab med før og mødte unge fra lande, de dårligt vidste, hvor lå. De to drenge i +13 boede hos samme familie med en pige som var jævnaldrende. Det gav nogle udfordringer, som de to unge dog klarede fint. De to piger fra +16 boede hos hver sin familie. Familierne var

meget forskellige, men fælles for dem var, at de var meget venlige, hjælpsomme og imødekommende.

Det kan være en noget grænseoverskridende oplevelse pludseligt at befinde sig i et andet land, hos en ukendt familie, der taler mere eller mindre godt engelsk, spise anderledes mad og være til tider ubærlig træet.

Dette års unge havde en noget anderledes hverdag end tidligere år. Sådant er det med festivaler, noget ændrer sig hvert år, det er ikke til at vide på forhånd, hvor forandringen vil blive. Gælder det nye for de unge eller for de voksne eller måske for gæsterne.

I år var det så de unge, der stod for tur. Der var ingen halve fridage til deling, til gengæld kunne vi med lidt snilde fikse en hel fridag, hvor vi kunne besøge Pompeji. Det er altid en fantastisk og fascinerende oplevelse at træve rundt i de samme gader, som indbyggerne gjorde flere århundreder f.kr.

Vi startede tidligt kl. 8.00 og skulle med toget 8.20. fra perronT2. Alle var på togstationen til tiden, vi gik til perron 2, men perronT2 var ikke til at finde. Flere italienere prøvede energisk at hjælpe os, men først i sidste sekund kom der en mand i den rigtige uniform og fulgte os tilbage til perron 1 og viste os, at dér for enden af perron 1, hvor toget netop kørte, låT2.

Nå, intet er så skidt, at det ikke er godt for noget andet. Gruppen fra Israel skulle med næste tog og var lykkelige for, at de så kunne følges med os. Det blev en meget hyggelig og lærerig tur for alle.

Efter den meget varme og støvede tur kørte vi til mit hotel med swimmingpool. Her kunne alle bade, alt det de havde lyst, derefter gik turen til stranden; de unge skulle selvfølgelig have mulighed for at bade i Middelhavet. Vi var en træt flok, der sluttede os til festivalen med 18.30 bussen. Dagen sluttede ikke før 23.55 bussen kørte hjem. Dette var en fridag, hverdagene var ikke mindre anstrengende, men det kan I læse i de unges artikler.

Giffoni filmfestival giver de unge mange oplevelser – at skulle gebærde sig i blandt så mange forskellige nationaliteter og leve som en del af en italiensk familie giver livserfaring på 1. række, at opleve filmenes univers og få flået i nerve- og hjertetråde giver livserfaring på 2. række.

Hvis I ude i klubberne har fået lyst til at give jeres unge en lignende oplevelse til næste år, så henvend jer til sekretariatet og få et spørgeskema, som jeres unge kan udfylde.

Som chaperone er man meget i kontakt med de andre landes chaperoner, interessen for vores måde at vise film på i filmklubberne vækker stadig meget interesse. Det vil vi følge op på i løbet af vinteren.

Danmark var repræsenteret med følgende film:

- +3 *Storvask* en kortfilm af Kassandra Wellendorf
- Tigre og Tatoveringer* en film af Karla von Bengtson
- + 10 *Kidnappet* en film af Vibeke Muasaya
- + 13 *13* en kortfilm af Malou Reymann

Tina fortæller den indledende historie om Pompeji til gruppen fra Israel og os.

Vinderne af Giffoni Film Festival 2011 blev:

- +10 AMNESTY INTERNATIONAL AWARD *LOST IN AFRICA* by Vibeke Muasaya (Denmark) *Kidnappet*

Reasons:

“For the emotions conveyed because friendship is everyone’s right. This is to remind us, through the story of the protagonists, that human rights are not respected everywhere as it should be; to remind us how we can be tools to defeat social injustice through daily commitment in schools because if we all set our minds against violence and poverty the message will be even stronger”

- +13 **BEST FILM GRYPHON AWARD** *WAYS TO LIVE FOREVER* by Gustavo Ron (Spain / UK)

2° Classificato / Classified in 2nd place:

- WUNDERKINDER* by Marcus O. Rosenmüller (Germany)
- BEST SHORT FILM GRYPHON AWARD** *BEKAS* by Karzan Kader (Iran/Sweden)

- +16 **BEST FILM GRYPHON AWARD** *SUICIDE ROOM* by Jan Komasa (Poland)

Classified in 2nd place: *KING OF DEVIL’S ISLAND* by Marius Holst (Norway)

- JURY GRAND PRIX GRYPHON AWARD** *SUBMARINE* by Richard Ayoade (UK/USA)
- BEST SHORT FILM GRYPHON AWARD** *BURUNGO*

- by Dome Karukoski, Pamela Tola (Finland)
- Classified in 2nd place: *THIS MEANS FOREVER* by Amanda Kernell (Sweden)

• Tina Just Hahn
• Chaperone

Notater om Herlev Skolebio

I denne sæson fylder Herlev Skolebio 60 år. Søren Hansen markerer jubilæet med en gennemgang af historien

I det efterfølgende vil jeg forsøge at få lidt hold på historien bag Herlev Skolebio.

Jeg plukker lidt om biograferne i Herlev fra Herlev kommunes 75års-jubilæumsskrift i 1984.

Side 11 fortælles om biografen.

I 1922 begyndte også de første filmforestillinger i Herlev. Det var kroejer J.P. Jacobsen, der startede med filmforestillinger i kroens sal, og det har åbenbart været en stor succes, for kroejeren byggede i 1924 en rigtig biograf med 108 pladser lidt længere nede i gaden.

Sønnen Sigfred overtog efterhånden ledelsen af biografen, og man klarede sig i dette lille lokale, indtil J.P. Jacobsen opførte den store, nye biograf i Bygaden 30. Den blev i 1978 overtaget af kommunen og drives fra 1981 under navnet "Herlev Teaterbio".

Fra Herlev Kommunes 100 års skrift fra 2008.

Side 14

Herlev Biograf Teater.

I efteråret 1924 kunne kroejer og nu biografdirektør Jens Peter Jacobsen åbne dørene til Herlev Bio, der var indrettet i et nyt hus på 3 etager på

Herlev Torv (dengang Frederikssundsvej). Han havde ganske vist tidligere vist film på kroen, men nu havde Herlev fået egen biograf med plads til 108 personer. Den dyreste billet kostede 1 kr 40 øre.

Midt i forestillingen måtte der holdes pause, så operatøren kunne skifte spole, og dørene – uanset vejret – slås op, så frisk luft kunne give en tiltrængt luftfornøjelse i den lille sal.

Biografen blev nedlagt december 1958, hvor den blev erstattet af en ny biograf, Herlev Bygade 30.

Side 32.

Ny Herlev Bio.

I den nyopførte bygning på Herlev Bygade 30, var der indrettet plads til en biograf, som var langt større end den gamle, og som også kunne anvendes som teatersal. ...

Biografen blev indviet den 11. dec. 1958, og samtidig var sidste forestilling spillet i den gamle biograf. Der var 490 pladser

Uddrag slut.

Filmklubberne.

Poul Hansen, som fra begyndelsen har været leder af de 2 private filmklubber Herlev Børnefilmklub og Herlev Skolebio, ønskede at afgive klubben, og i et længere brev, som jeg har, til næste leder af filmklubberne dateret 1978 10 06, fortæller Poul Hansen om, hvordan han har drevet klubben. Han foreslår navnet Herlev Kommunes Skolebio. Der er også et regnskab, som viser økonomien i 1978. Et bilag viser også et budget.

Der var et lille hold og et ældre hold. Fra 1970/71 er der 4 hold: 1+2;

3+4+5; 6+7; 8+9+10

Medarbejdere: Jørgen Hoppe; Palle Kromann Clausen; Per Kromann Clausen.

Biografdirektør Sigfred Jacobsen, Operatør Kurt Etin.

Det fremgår, at filmene blev bestilt fra et kontor i Vestergade 27 og senere Vendersgade 29 og Bygmestervej 2. Her bestilte man klubbens film, som var 6 stk. pr hold. Forretningsfører Bjeldring underskriver bestillingen. Det var Danske Børnefilmklubbers kontor.

Lidt om min medvirken.

Da jeg i 1979 overtog ledelsen af de to klubber Herlev Børnefilmklub og Herlev Skolebio, var begge klubber blevet foræret til Herlev kommune. Herefter er navnet på grund af tilknytningen til skolerne blevet Herlev Skolebio. Ved overdragelsen fulgte en sum penge på 24.443,54 kr, hvilket kan ses af et bilag fra 18/5 1979.

I samme bilag skriver Poul Hansen til fritidskonsulent Ole Christensen, at Søren Hansen overtager lederarbejdet. Han udtrykker også glæde over, at han har fået lov til at være leder siden 1956. PH fortæller, at han i 1972 fik job på Lærerhøjskolen, hvorfor pasningen af filmklubberne er besværligt. Han mener også, at et sam-

• Søren Hansen

arbejde mellem Søren Hansen og den nye biografdirektør for kommunens biograf Jens Rykær vil være værdifuldt.

Jeg havde senere efter en ny ombygning rådighed over tre sale. Den store rummede ca. 300 pladser og hver af de to små ca. 60 pladser. Der var mulighed for at sløjfe de to sale sammen, så 120 personer så samme film, hvilket kunne give en mere fleksibel planlægning.

Denne mulighed er ikke mere til stede, for i 2002 blev det besluttet at nedrive hele bygningskomplekset og opføre noget nyt. Det blev bl.a. til en biograf med eet rum med plads til ca. 400 personer. Den tages i brug 14/11 2003. Vi kunne ikke se film i biografen, og mit ønske om at kunne vise film på DVD i medborgerhuset, kunne ikke gennemføres, mest fordi der ikke var udstyr.

Den nye biograf er så, hvad vi har til rådighed i 2011.

Filmklubber på landsplan

I forbindelse med landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsforeningers 50 års jubilæum udgav man hæftet "Med Store Øjne". Her fortælles på side 18.

Dansk Skolescenes arbejde med Skolebio startede i 1937. Det fortsatte efter krigen, men ikke uden kamp med biografejere og filmudlejere.

De yngre børn blev tilgodeset af engagerede frivillige i tilknytning til Statens Filmcentral, som med kortfilm startede en pædagogisk præget klubvirksomhed. Men da Landsforeningen Danske Børnefilmklubber

dannes i 1952, rettedes arbejdet sig mere ind på at højne niveauet på søndags biunderholdning for børn.

I en liste over formænd i Landsforeningen, nu kaldet DaBUF, nævnes Poul Hansen, Herlev som formand fra 18. september 1971 til 19. oktober 1975.

Poul Hansen har en vurdering af, at foreningens medlemstal i 1972 er forøget med 40 % ved Dansk Skolebios ophør.

Side 21 fortæller:

Afdelingsinspektør Poul Hansen, Herlev afløser Helge Assens som landsformand ved generalforsamlingen i 1971, og dermed vender landsforeningen tilbage til en egentlig klubmand i formandsstolen.

Der er stadig megen uro i foreningen organisatorisk set, og allerede efter fire år som formand trækker Poul Hansen sig og overlader i 1975 formandshvervet til skoleinspektør Klaus Egede Andersen, Hedehusene, som allerede året efter udskiftes med overlærer Ole Carlsen, Århus.

- - -

Jeg fornemmer, at Poul Hansen var formand i en svær tid for landsforeningen på landsplan, men han havde så sine klubber i Herlev. Hvornår de er oprettet er lidt usikkert i øjeblikket. Måske i 1951? Det vender jeg tilbage til.

Lidt klip fra side 33.

70'erne var Danske Børnefilmklubbers storhedstid. Heftige diskussioner om mål og midler rystede dog den gamle landsforening. ... Den unge ambitiøse Ole Carlsen fra Århus kom til roret og med ham og hans bestyrelse ændredes børnefilmklubberne radikalt. ...

Der blev oprettet 16mm-klubber... Pråsen (et klubblad), som blev forbiiledet for senere udgivelser...

Film lærerforeningen havde kronede dage... 1975 var året, hvor Kulturmi-

nisteriet oprettede en Arbejdsgruppe om Børn og Kultur... 1978 var der fælles bestræbelser for børnefilm i Norden...

Der var dengang ikke så mange film til rådighed for de yngste, så vi viste også 16mm film i biografen.

Lidt mere om Poul Hansen.

I det ældste papir, som jeg har fra 68/69, bor Poul Hansen, Cellovej 36, Herlev

I et brev dateret 5/10 1978 traf Poul Hansen sin sidste aftale med biograf-ejer Sigfred Jacobsen. Der skal betales 315 kr pr. forestilling inkl. moms. Klubben stiller selv kontrollør og personale og Poul Hansen træffer selv aftale med operatør Edmund Jensen.

Poul Hansen skriver, at det sikkert bliver hans sidste sæson som leder af børnefilmklubben, og han siger tak for 22-23 års samarbejde. Dette sidste refererer nok til, at Sigfred Jacobsen overtog direktørarbejdet efter faderen, og ikke til klubbens stiftelse.

I et brev til skolernes klasselærere og filmklubrepræsentanter skrives i overskriften: **26. sæson 1977-78.** Efter dette er første sæson i 1951, hvor jeg så formoder klubben er startet

Poul Hansen var med til at stifte landsforeningen, hvorfor der allerede da, måtte have været forskellige selvstændige foreninger rundt omkring, som var knyttet til biografier eller byer; altså før 1952.

Jeg har søgt oplysninger i lokalarkivet i Herlev, som i øjeblikket ikke har kunnet hjælpe. Da Poul Hansen var lærer på Herlev skole, har jeg talt med forhenværende skoleinspektør C.C. Kromann Clausen, som fra 1948 var leder af Herlev Skole. Han bekræfter, at det kunne være en foræl-

DaBUFs bestyrelse

Tina Just Hahn (formand)
Mobil DaBUF: 2523 4170
E-mail: formand@dabuf.dk

Flemming Riedel (Næstformand)
Mobil: 60716368
E-mail: flemming_riedel@hotmail.com

Lars Steinbach (Kasserer)
Mobil: 2344 8899
E-mail: kasserer@dabuf.dk

Kim Bruun
Mobil: 2517 8367
E-mail: kim.bruun@skolekom.dk

Mathilde Fruergaard (Ung.medlem)
Mobil: 2859 1385
E-mail: mafruergaard@gmail.com

Thilde Emilie Møller
Privat: 51908695
E-mail: thildeemilie@gmail.com

Karen Damm Obel (Ung.medlem)
Privat: 6146 3347
E-mail: sobel_83@hotmail.com

Tone Mygind Rostbøll
Privat: 61463918
E-mail: tone@tone-film.dk

Susanne Rørvig
Mobil: 2733 1878
E-mail: rorvigsalling@c.dk

SUPPLEANT
Marc Honoré (Ung.suppleant)
Mobil: 3070 3188
E-mail: honoremarc@gmail.com

dre-lærer klub, som begyndte at vise film i skolens filmlokale. Måske også senere i den lille barakgymnastiksal på Engskolen.

I sæsonen 2001/2002 afholdt vi Herlev Skolebios 50-års jubilæum i biografen. Det blev en pæn fest med en del tilskuere til ekstra film og en samling med let spisning. TV var til stede og flere repræsentative gæster. Her vil jeg nævne DaBUFs næstformand Flemming Riedel, som overrakte Herlev Skolebio en flot penge gave, som blev brugt til at købe fire blå klubtrøjer med klubnavn.

Endnu har jeg ikke fundet en startdato, men året 1951 passer ret godt. Jeg havde nogle samtaler med Poul Hansen under forberedelserne til 50-årsjubilæet. Han ville gerne have deltaget, men desværre blev han dårligere, så det ikke kunne lade sig gøre. Han havde ingen bemærkninger om, at det var et forkert år. Derfor fik jeg den fornemmelse, at min vurdering var rigtig. Det var mit indtryk fra samtalen, at Herlev Børnefilmklub blev startet som et samarbejde mellem forældre og lærere på Herlev skole. Poul Hansen var i øvrigt meget interesseret i kultur, og han deltog i andet kulturarbejde i kommunen. Film var derfor et naturligt valg.

Det betyder, at vi i sæson 2011/2012 kan fejre 60-års sæsonjubilæum.

Jeg vil fortælle lidt om udviklingen. Da jeg i 1959 blev ansat som lærer på Engskolen fik jeg to opgaver. Den ene var min undervisningsopgave; den anden en fritidsopgave, nemlig at være skolerepræsentant for de to filmklubber: Herlev Børnefilmklub og Herlev Skolebio.

Det gik ud på at være med til at vælge film. Jeg var til møde i Poul Hansens private hjem, hvor han fortalte om film, som han havde set et eller andet sted. Så skulle jeg og de andre skolerepræsentanter hjælpe ved fo-

restillingerne i biografen. Her stillede børnene op i rækker bag et skoleskilt. Som oftest var det ret koldt.

Denne ordning med lærerne blev for usikker for Poul Hansen, så han hyrede også nogle ældre gymnasieelever, som jeg har nævnt i begyndelsen. Efterhånden blev det kun til formidlingen på skolerne for mit vedkomme og indsamling af kontingentpenge.

Da Poul Hansen stoppede, blev jeg spurgt, om jeg ville overtage ledelsen. Jeg fortsatte med klubben som Poul Hansen havde fortalt. Hos en bogtrykker – Fiil – inde ved Israels Plads blev de valgte films navne trykt på et meget lille medlemskort, hvor også tid og dato var angivet. Børnene skulle så købe kortet i klassen, hvor klasselæreren samlede pengene ind. Når indmeldelsesperioden var omme, kom jeg rundt for at samle de mange mønter ind. Det blev til et par spandfulde på skolerne, som skulle i banken. Her ville man kun modtage penge, som var optalt i poser. Det var et stort arbejde, da banker ikke den gang havde en optællingsmaskine. Herlev Bank havde et rystesystem, hvor små mønter faldt igennem huller, men større blev.

Efter nogle år opgav jeg tælleriet og afleverede pengene på Rådhuset, hvor de så blev optalt. Der var ellers ingen steder, hvor de kunne afleveres. Dette blev uholdbart, hvorfor der blev indført et girokort. Det skete samtidig med, at programmerne blev mere omfangsrige, så der blev fortalt kort om filmene. Det gav bedre mulighed for at kende programmet.

Jeg lavede oplæg på A4-papir med klip og klistre, hvorefter de blev trykt off-set hos en bogtrykker, hvor hvert hold fik sit farvede program. I en periode brugte jeg Rådhusets trykkeri, men det blev lukket.

I klasserne blev der meget lettere, for nu kunne lærerne bare uddele mate-

rialet. Den manglende aktivitet gæster jeg på, var årsag til et stort fald i medlemstal. Der var en anden årsag til faldet. Det blev nemlig nu muligt at leje videofilmmaskiner og videofilm, så man kunne se film hjemme.

Der var også det problem, at filmene blev ret gamle, inden de blev stillet til rådighed for filmklubber. Det fik nogle børn til at synes, at det var gamle film. Men udlejerne skulle jo først tjene mest muligt.

I de følgende år fik TV flere og flere filmkanaler, så det forværrede situationen, og DVDfilm er billige. Det er især de ældste elever, som svigter. I disse år er vi under 500 medlemmer og forsøg på at få gymnasieelever og de ældste i 8-9-10 klasse til at være medlemmer er ikke lykkedes. Da jeg overtog klubben var der ca. 2.000 medlemmer af ca. 3.000 elever.

Sidste sæson forsøgte vi med en DVD-klub, som skulle vise film i Radiatorfabrikken, men det lykkedes heller ikke. Håbet er dog ikke slukket.

Egentlig kan man godt undre sig, for programfolderne er blevet meget bedre og flottere. I en periode fik vi, som fortalt, trykt programmerne på kommunens eget trykkeri på rådhuset. Men det blev lukket, så vi måtte ud i byen igen. Herlev kommune fik sit eget design med tekst og farvet, så sæsonprogrammet er nu udformet i kommunens standard med farve og byvåben. Det har aldrig været flottere. Teksten i folderen er blevet begrænset, for der er nu også mulighed for at læse om filmene på kommunens hjemmeside.

Hvert eneste år sender jeg breve til skolen, hvor eleverne opfordres til at medvirke gennem elevrådene. De kan deltage i DaBUFs filmgennemsyn, som afholdes to gange om året, de kan foreslå film til næste sæson

eller hjælpe ved forestillingerne. Jeg uddeler et eksemplar af 35-mm-kataloget med mulige film. De kan finde mere på nettet eller på DaBUFs hjemmeside. Der er desværre kun yderst få, som deltager.

Samarbejdet med biografen forløber meget fint. Allerede første biografdirektør Jens Rykjær var indstillet på, at der skulle være mindst muligt kontorarbejde. Da kommunen jo driver biografen, er der altid personale til stede. I vort tilfælde er det en operatør, som kender vore forhold. Vi bestiller film hos DaBUF, som sørger for, at filmene sendes til biografen, som sender dem videre efter brug. Regningen sendes til kommunen. Nuværende direktør Claus Hesselberg, som selv har et mangeårigt kendskab til børnefilmklubber, er medvirkende til det fine samarbejde.

Der kommer efterhånden flere muligheder for at se film. Det kunne være 3D, samtidig med, at nogle forsvinder. Vi ser ikke mere 16mm film. På mellemholdet har vi i en årrække vist kortfilm som ekstra, men nu findes de næsten kun på DVD, som vi desværre endnu ikke har i biografen. Jeg håber, at der i denne sæson kan dannes en DVD-klub, som kan se film i Radiatorfabrikken.

En eller to gange om året mødes jeg med den politiske bestyrelse, som også tager sig af musikskolen. Her fortæller jeg om arbejdet, men ellers har det i årevis i det daglige været fritidskonsulent Ole Kristensen, som jeg har haft kontakt til. I øjeblikket er det kommunens Dorte Kargo.

Det er så det meste af det, som jeg kender til om Herlev Skolebio, men det er altså ikke lykkedes at finde begyndelsen. Måske findes der herlevborgere, som var med fra starten? Det ville være fint at høre fra dem.

Søren Hansen

Et råd fra en erfaren rotte: Vis gode film

I anledning af, at Herlev Skolebio har været aktiv i 40 år, har Pråsen sendt formand Søren Hansen nogle spørgsmål for at lure hemmeligheden bag en livslang karriere som formidler af film.

Hvordan holder man gejsten for det frivillige arbejde gennem en hel menneskealder? Hvad er drivkraften?

Da jeg i 1959 blev ansat som lærer, fik jeg et fagskema samt en fritidsopgave. Denne sidste var at være Børnefilmklubbens repræsentant på skolen. Jeg skulle uddele medlemskort, samle en spand fuld mønter ind til formanden Poul Hansen, og så skulle jeg medvirke i udvælgelsen af film, som han havde hørt om et fjernt sted. Endelig skulle jeg hjælpe til ved filmforevisningerne.

Film kendte jeg ikke noget til; heller ikke filmklubarbejde, men da jeg siden 1942 har været spejder, kendte jeg da noget til frivilligt arbejde. Men hvorfor jeg bliver ved, det er ikke rigtigt afklaret for mit vedkommende. Måske, at det kunne være til gavn for andre, og lidt morskab og glæde for mig selv.

Hvad har været den eller de mest spektakulære/ skelsættende/ grundvoldsrystende/

... oplevelser - på godt og ondt?

Jeg vil ikke gå ind på DaBUFs historiske opgør, som alt for ofte har været ubehagelige. Jeg vil fremhæve, at den forening, som jeg mødte, da jeg i 1979 blev leder af Herlev Skolebio, som samme år var blevet Herlev Kommunes børnefilmklub, var en forening med stor usikkerhed i ledelsen. Økonomien skrantede også. Det lykkedes for Ole Carlsen at få styr på

foreningen, og denne fremgang fortsatte, samtidig med, at der blev råd til en landskonsulent.

Når man har med en amatørforening at gøre, er demokratiet en vigtig grundsten. Her synes jeg, at der kunne blive plads til forbedringer. Det gælder de enkelte lokale klubber såvel som bestyrelsen, som netop er i den situation, at den kan spørge om klubbernes mening. Denne aktive arbejdsmetode vil kunne styrke grundlaget for at vælge gode folk til bestyrelsen.

Da der jo er tale om frivillige ulønnede klubfolk, er det vigtigt, at det bestyrelsesarbejde, man påtager sig, også er overkommeligt. Derfor er det glædeligt, at vi har et sekretariat, som fungerer så fornemt.

Hvordan har børnefilmene forandret sig over årene?

Ja, det er jeg jo nok ikke i stand til at besvare ordentligt. Men vi viste jo i perioder film fra Østlandene; ofte brugte vi 16 mm. Der var tider, hvor filmenes længde blev tilpasset børnene og ikke et minutkrav for at kunne passe i TVs sendeflade. Så fortalte vi jo til filmene, som var stumme. Måske i sort/hvid. Nu er der farver, og oftest er der dansk tale. Der er jo mange ældre at tage hensyn til, man må jo finde noget, som passer.

Hvad kendetegner en god børnefilm i din optik?

Hvordan skal jeg kunne svare kort på dette, som filmfolk kan fylde bøger med?

Men indholdet skal jo, som alle steder fange. Det skal være spændende uden at skræmme. Der kan være emner, som griber stærkt ind i børnenes hverdagsliv. Det gør slet ikke noget, at vi ser miljøer fra andre lande. Så

skal filmene gerne passe til børnenes udviklingstrin.

Hvorfor er det vigtigt at formidle film til børn?

Også et stort spørgsmål. Formidle er et uklart ord, for betyder det bare at vise film; eller betyder det også, at vi skal gå ind i filmens verden og søge at udlægge den?

Det er nok begge dele. Vigtigst er det, synes jeg, at vi finder, hvad vi kalder "gode film". Der er filmtyper, som vi slet ikke ville tage på et årsprogram med 5-6 film. Dem skal børnene nok få set andet sted. De skal kunne forventes, at der er en rimelig kvalitet i vore valg.

Hvordan skal man formidle film til børn?

Der er sikkert meget forskellige forhold i klubberne, hvor nogle har 3-400 børn til en forestilling, og andre har 20. Det giver naturligvis helt for-

skellige muligheder. Formidling af den art, hvor man forsøger at tale med børnene efter filmen, lyder jo godt, men hvem gider det efter 1,5 timers film. Vis gode film – det er det vigtigste.

Hvilke 5 (eller 10) film er med i din børnefilm-kanon?

Det er et af de spørgsmål, som jeg hader. Min hukommelse er for ringe til at huske filmene så godt, at de kan rangordnes. Så må jeg se i bøger. Det afhænger jo også af alder.

Hvad med *Billy Elliot*, *Drømmen*, *Eliana - Som om jeg ikke fandtes* eller *Rabbitproof Fence*, *Emil-filmene*, *Det forsømte forår*, *Hva'så Gilbert Grape*, *East is East*, *Lille Virgil* og *Orla Frøsnapper*, *Min bedste fjende*, *Mine aftener i Paradis*, *Olsenbande-film*, ...nej nej det er umuligt. Der er mange, som ikke er med, som er bedre, som ikke er med, som er bedre. En umulig opgave. Men giv mig 10 film, så kan jeg vælge 5.

Søren Hansen, Herlev Skolebio

Ung og erfaren – sådan er vi faktisk nogle...

“Vi er ikke rigtig voksne, vi er ikke rigtig børn, vi er både-og og hverken enten-eller”, sådan synger børnene i Bølle Bob og Gunnar Geertsen har jo fuldstændig ret. Vi unge er tit i limbo, fordi der er så mange ting vi gerne vil, som omverdenen mener, vi ikke er helt gamle og voksne nok til. Når man skal søge job, skal man helst både være ung og have mange års erfaring, men hvordan ser det egentlig ud for det frivillige foreningsliv – hvornår er man gammel nok? Hvornår har man nok erfaring? Hvornår er man (selv) for gammel? – og hvor vil jeg hen med det?

Jeg var så heldig at starte i (Holstebro børnefilmklub) Busters bestyrelse i 1997, hvor jeg i flere år forinden havde deltaget i bestyrelsesmøder, filmforevisninger m.m. qua min mors bestyrelsespost. Da jeg forlod Holstebro til fordel for studiebyen Odense, fik jeg netværket mig til Odense Filmklub for Børn og Unges generalforsamling, hvor jeg så kom i bestyrelsen. Nu er jeg flyttet fra

Odense og filmklubben til verdens navle, Varde. Men det kan jo ikke være verdens navle når

1) man skal have en bil for at kunne komme til ørelægen, på sygehuset, i Bilka eller H&M og

2) når byen ikke har en filmklub! Min mission er derfor, at jeg skal have lavet en børnefilmklub i Varde så alle børnene i Varde Kommune på sigt kan få mulighed for at komme i børnefilmklub. Mine intentioner er jo helt i top (hvis jeg skal sige det selv), erfaringen på næsten 15 år er da ikke til at tage fejl af – og alligevel bliver man mødt med en vis form for skepsis, og jeg tror, det er her alderen pludselig spiller ind. Det virker lidt som om, at når man er under 30 (uden at komme nærmere ind på dåbsattesten), så er man bare ikke rigtig gammel nok til det frivillige foreningsliv! Her er det let at løbe panden mod muren og falde for den yngre aldersgrænse. Men havde det været på arbejdsmarkedet og man kunne få en ny medarbejder, der er under 30 og har 15 års praktisk og organisatorisk erfaring, ville det jo være et drømmescenarie for de fleste arbejdsgivere. Stereotyperne tæller deres tydelige sprog, og de unge

som fællesbetegnelse bliver ikke opfattet som nogle med tid og overskud til det frivillige foreningsliv. Selvom flere og flere unge stadig aktivt går ind i frivilligt arbejde, uanset om det er foreninger, politiske organisationer eller andet. Mange af de unge fra de politiske ungdomsorganisationer spirer frem. Og pludselig bliver de politikspirer, der ivrigt debatterer til DUFs årlige delegeretmøde, udnævnes til politiske ordfører og sågar ministre – og så er man jo selv pludselig blevet (for) gammel når næstjævnaldrende toner frem på skærmen i 22-Nyhederne og kan bestemme over det danske uddannelsessystem efter at have bestridt to andre ministerposter.

Jeg er klar over, at der er forskel på folk, men jeg synes i den grad, at jeg har mere at skulle bevise for at få lov at glæde børn i Varde med de oplevelser en filmklub kan give dem. Biografdirektøren er nu overtalt til at give det en chance. Velvidende, at det ikke er en millionforretning for ham. Acceptabelt er det dog, hvis det kan køre rundt uden at give det store underskud! Det er da også rart at vide, men man opretter jo ikke filmklub,

hvis man på forhånd ved, at alle vil have underskud, når sæsonen er over. Et andet kriterium er, at han skal være med til at vælge filmene – for han ved, hvad der er succes og hvad der bestemt ikke er. Her bliver jeg så lidt bekymret, for hvis filmklubben kun må vise film, der har været en stor succes i biografen – hvad er så pointen med filmklubben – og hvornår bliver man mon gammel nok til selv at få lov til at bestemme, hvilke film, der skal vises i filmklubben? Jeg kan ikke lade være med at tænke på, om kriteriet for filmvalget havde været anderledes, hvis biografdirektøren og jeg havde været jævnaldrene? Jeg er endnu ikke nået til at kontakte kommunen, som jo gerne skulle stille nogle likvider til rådighed for at få projektet op at stå! Men jeg må ærligt indrømme, at jeg har mistet lidt af motivationen i det begrænsede filmvalg. Det bliver svært at overbevise kommunen om at give støtte, hvis jeg (filmklubben) ikke kan få lov at vise de film, der gør en filmklub særlig! Såfremt kommunen deler den gængse holdning til, hvornår man er gammel nok til at drive en frivillig forening – så ser jeg en lang og sej kamp forude. Jeg mangler pondus og yderligere 20 års erfaring! Så når likviderne og pondus er på plads, må jeg være gammel nok til at få filmklubben op at køre – så mangler jeg jo bare en bestyrelse(!). Og så er Varde Børne- og Ungdomsfilmklub klar til at glæde en masse børn og unge her i verdens navle.

Karen Damm Obel

Hvad er prototypen på en frivillig? Og hvad gør man, hvis man slet ikke passer ind i det billede?

20

Berlin Filmfestival 2012

Så er det ved at være tid for de første overvejelser vedrørende "Turen til Berlin".

Skal I med igen i år, måske for anden, tredje, fjerde eller femte gang, eller skal I med for første gang? Under alle omstændigheder har I brug for at vide, at DaBUF igen i år har reserveret et antal værelser på vores "stamhotel" Best Western Hotel President" i dagene **lørdag d. 11. februar til onsdag d. 15. februar**.

Priserne, der er de samme som de foregående år, er 100,- EUR for et dobbeltværelse og 85,- EUR for et enkeltværelse. Alle værelser er med bad og toilet. Desuden er morgenmad samt brug af hotellets fitnesscenter med sauna inkluderet i prisen.

Børn til og med 12 år bor gratis i forældrenes værelse. For børn over 12 år betales 30,- EUR, når de bor sammen med de voksne.

Hotellet ligger lige ved de store biografteater og i nærheden af en metrostation.

Er I i tvivl om en sådan tur er noget for jer, så læs tidligere deltagers indlæg i foregående års Præsen. Alle er enige om, at det er fantastisk at opleve Berlin med dens mange forskellige tilbud samt at overvære filmfestivalen med dens store udbud af børnefilm, hvoraf den bedste belønnes med Kryсталbjørnen.

I bestiller selv rejsen Berlin t/r. Jo tidligere I gør det, jo billigere kan I komme af sted med tog eller fly.

Hotelreservationen foretages gennem DaBUF, så snart I har bestemt jer. Vi vil selvfølgelig forsøge at skaffe værelser til alle, men har kun reserveret et vist antal, så vil man være sikker, bør man bestille i god tid. Gerne nu og **senest 14. december**.

Hvis I ønsker yderligere oplysninger så kontakt bestyrelsesmedlem Susanne Rørvig 8688 2016 eller DaBUFs sekretariat, Liselotte 3321 4176.

I kan læse om Berlinale 2012 på www.berlinale.de

LB

Film – fortælling og forførelse 2

Er jeg den eneste, der husker *Gøgereden* som en glimrende film med Jack Nicholson som hovedperson? Hvis andre gør det, kan de godt så småt belave sig på at huske om igen.

I bogen *Film – fortælling og forførelse 2* godtgør Trine Breum, at Nicholson til trods for sin hovedrolle i filmen, ikke er den egentlige hovedkarakter. Hovedkarakteren tilhører den fåmælte indianer, som ender med at forlade anstalten. Forskellen er, at hovedkarakteren gennemlever en udvikling, mens hjælperen (Nicholson's rolle) netop *hjælper* hovedkarakteren med sin udvikling.

Selvom det selvfølgelig blot er en teknikalitet, fortæller det i hvert fald mig, at jeg har en del at lære udi filmens forførende kunst. Og sådan er det med store dele af bogen; jeg bliver slået med ydmyghed over den indsigt og det overblik Breum lægger for dagen.

Egentlig er bogen skrevet til mennesker med ambitioner om at skrive filmmanuskripter. Men det skal jo ikke hindre os andre nysgerrige i at snige os til at se med. Ikke mindst fordi bogen er uforskammet godt skrevet og spækket med fantastisk fagkundskab. Breum benytter et righoldigt eksempelmateriale, hvor hun i konkrete og velkendte film viser sine pointer.

Til eksempel laver hun en minutøs gennemgang af *Fight Club*, hvor hun påviser, hvorledes hver en lille detalje hænger nøje sammen og giver mening i den overordnede historie, filmen fortæller. Meget generøst hævder Breum, at vi alle sammen ubevidst lægger mærke til de spor, filmen forsyner os med. Om det så skyldes, at jeg er i meget dårlig kontakt med mit ubevidste, eller at jeg bare generelt er temmelig tung, skal jeg ikke kunne sige. Men jeg blev overrasket over de enkeltheder Breum kan påvise og gøre rede for.

Under alle omstændigheder er *Fight Club* blevet endnu mere lystfyldt at gense. Det samme gør sig i øvrigt gældende for alle de film hun gennemgår; forståelsen af fortællingens struktur gør filmen langt mere interessant.

Ud over det gavmilde udbud af tolkninger af film bruger Breum også den vidt udbredte 'berettermodel' (den med tid på den ene akse og spænding på den anden, og hvor man kan muntre sig med at finde 'anslag', 'præsentation' osv.). Blot med den forskel at Breum har noget flere punkter med, og at hun gennemgår modellen en hel del mere minutøst end denne læser for har set.

Nu skal vi jo ikke begynde at vise *Fight Club* til vores (yngre) medlemmer. Så på den måde kan det være ligegyldigt med en bedre forståelse af filmen. Vores rolle i formidlingen af mediet til de unge mennesker er heller ikke at forklare dem berettermodellen. Men det er min faste

overbevisning, at vi bliver bedre til at formidle film, jo større indsigt vi besidder. Så bogen skal læses fordi den gør os klogere på det, vi går og gør. Og læses skal den.

Eneste anke mod denne brillante bog for filmnørder er, at stikordsregisteret kunne være skrevet af Jack Nicholson i slutningen af *Gøgereden*. Der er absolut ingen sammenhæng mellem de sider stikordsregisteret henviser til, og hvad der faktisk står på de sider, man slår op på. På den anden side: Dette er en bog, jeg skal genlæse, ved først kommende lejlighed. Så skidt med, at jeg ikke kan finde det, jeg leder efter i stikordene – så har jeg en undskyldning for at læse bogen endnu en gang.

Kim Bruun

DaBUFs guide til alskens filmfestivaler

En ny sæson står for døren, programmerne er sendt ud, forestillingerne er startet og mange af jer er sikkert allerede i gang med at indhente inspiration til næste års program. Vi vil gerne inspirere jer til nye og anderledes oplevelser med filmklubarbejdet. Nogle klubber har fast tradition for at tage til den årlige Berlinale – filmfestivalen i Berlin, der finder sted hvert år i februar. Til næste år løber

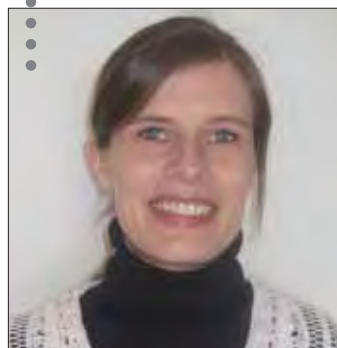
Berlinale af stablen fra 9. til 19. februar og her vil der være mulighed for at opleve nye og spændende film for både børn og voksne, få et glimt af stjernerne på den røde løber ved Berlinale Palast og samtidig opleve nogle af de mange kulturtilbud Berlin har at tilbyde. Til Berlinale er det muligt at få sekretariatet til at booke overnatning og DaBUFs udsendte bestyrelsesmedlem i Berlin kan være

behjælpelig med bl.a. at bestille billetter til filmene og meget mere. Andetsteds i dette nummer af Pråsen har sekretariatet skrevet om booking og deadlines til Berlinale i februar 2012.

Der er mange forskellige festivaler i Europa, en af dem er BUFF i Malmø, der er en festival med film for børn og unge. Festivalen finder sted fra 13. til 17. marts 2012 og på programmet er både børnefilm, ungdomsfilm kortfilm og nye nordiske film. Til sommer afholder den tyske storby München filmfestival, men dette er ikke en decideret børnefilmfestival. Til gengæld bliver den afholdt fra 29. juni til 7. juli 2012, hvor det måske kunne være muligt at kombinere sommerferie med filmoplevelser og tysk kultur. England afholder børne- og ungdomsfilmfestivalen Showcomotion fra 20. til 29. maj 2012. Her bliver uddelt to priser – én af en ungdomsjury og en pris gives til den film,

• Karen Obel

*Find pas
og parlørfrem!
Nu skal du
ud i verden
og se film...*

som publikum har synes bedst om, hvor det er muligt selv at stemme på den bedste film. Billetterne til denne filmfestival koster £2 (i 2011 om ikke andet) og der er mulighed for at se film fra flere forskellige tider – her vises ikke kun nye film.

Herudover er det også den norske Internationale Filmfestival i Hauge-sund, som finder sted i august måned. Holland afholder Cinekid i Amsterdam i oktober måned. Tjekkiet afholder børne- og ungdomsfilmfestival i slutningen af maj, men de endelige datoer m.m. er endnu ikke offentliggjort.

Der findes naturligvis også festivaler uden for Europa og et par stykker af dem skal da også nævnes: Chicago holder international børnefilmfestival i slutningen af oktober måned. San Francisco afholder børnefilmfestival i april og viser film fra hele verden i børnehøjde.

På DaBUFs hjemmeside findes der links til alle ovennævnte filmfestivaler, samt et link til filmfestivals.com, hvor det er muligt at søge bredt mellem hele verdens filmfestivaler. På DaBUFs hjemmeside er der ligeledes links til alle de danske filmfestivaler, som eksempelvis Odense Film Festival, Animationsfestival, Flerkulturel festival m.m.. Kig forbi og lad jer inspirere.

Bureaukratiske krav droppes

Af Stine Mølbak

Fra 1. juni 2011 har Arbejdstilsynet indført nye regler for frivillige foreninger, så der nu er færre bureaukratiske regler, som skal følges.

Arbejdstilsynet stiller ikke længere krav om arbejdspladsvurderinger (APV) og arbejdsmiljøorganisation (AMO) ved tilsyn af frivillige foreninger. Ændringerne skyldes, at Arbejdstilsynet ønsker at reducere de bureaukratiske barrierer, der er forbundet med at udføre frivilligt arbejde.

Gælder reglerne for alle?

I en intern instruks uddyber Arbejdstilsynet, hvem der er omfattet af de nye regler:

"rivilligt arbejde i foreninger mv., som kan karakteriseres som almindelig hobby- eller fritidsaktiviteter, betragtes ikke som arbejde i arbejdsmiljølovens forstand. Ex frivillige i spejderorganisationer, bankospilleklubber, mindre idrætsforeninger, kor, musik-, kunst- og teaterforeninger o.l."

Frivillige der udfører arbejde, der omfatter disse foreninger, vil derfor ikke blive stillet til ansvar for at udarbejde APV'er og AMO'er. Dog skriver Arbejdstilsynet, at hvis det frivillige arbejde foregår uforsvarligt, så vil de kræve, at faren imødekommes. Derfor understreger Arbejdstilsynet, at hver enkelt sag afhænger af den enkelte arbejdsrelation.

Samlet betyder de nye regler, at det frivillige foreningsliv forhåbentlig vil opleve færre administrative byrder, så der bliver mere tid til at fokusere på det frivillige arbejde.

Sydafrika: Film i mørket

*Mens vi alle søger at
brødføde udsatte dele af
Afrika, søger DaBUF
at bringe åndelig
føde til Sydafrika*

I disse uger samles der ind for at minimere følgerne af den omsiggribende hungersnød i kølvandet på den historiske barske tørke, der har ramt det østlige Afrika omkring bl.a. Somalia.

Hungersnød og sult er desværre ikke unormale forteelser på det afrikanske kontinent. Men der findes også andre former for hungersnød end den fysiske – nemlig den mentale udsultning af mennesker, som ikke får del i oplevelserne og eventyret, der kan berige den enkeltes liv og dermed åbne blikket for, at verden og livet kan være anderledes end trøstesløst.

Det er bl.a. baggrunden for, at vi i DaBUF de seneste år har involveret os i det sydafrikanske filmklubprojekt DenSa (Denmark & Southafrika).

I efteråret 2010 rejste vi til Johannesburg i en halv snes dage for at gø-

de jorden til dét, der forhåbentlig over tid viser sig at blive en række velfungerende børne- og ungdomsfilmklubber i udkantsområderne af Johannesburg.

Disse områder er karakteriseret ved et hverdagsliv fyldt med evige kampe om bl.a. at sikre føde på bordet, mens de forskellige boligområders fritidstilbud er lige så spændende og mangfoldige som en tørkage, der har ligget for længe.

• *Flemming Reidel*

De lokale beboeres livsgnist fejler ikke noget; men man kan undre sig over, hvor de får den fra i nogle boligkvarterer, hvor det mest muntre er en ensom lygtepæl i ny og næ.

I september 2011 går turen endnu en gang til Johannesburg. Denne gang med det mål for øje at få skabt kontakt til flere samarbejdspartnere blandt de frivillige i området - og samtidig få overbevist kommunen og regionens førende virksomheder om at støtte op om projektet med det at vise film for børn og unge.

Sidste års spæde begyndelse skal videreudvikles, og vi skal have kortlagt "knasterne" i det organisatoriske arbejde, som lokale folk har taget på sig de seneste måneder.

Vi skal bl.a. have udvalgt de afrikanske unge, som forhåbentlig kan komme til Danmark i foråret 2012 som led i det ungdomsudvekslingspro-

gram, der ledes af Dansk Ungdoms Fællesråd.

DaBUF skal ligeledes sende nogle danske unge derned for at lære og lære fra sig, om det at organisere og systematisere en frivillighedskultur. DaBUFs engagement i det sydafrikanske område er ikke af ny dato – men derimod et langstrakt projekt, som tog sin begyndelse for snart femseks år siden – og som forhåbentlig skal løbe endnu et par år, før vi med ro i sindet kan erklære projektet for selvkørende - og dermed sikre, at der i millionbyens mange udkantsområder vil findes en børne- og ungdomsfilmklub i hver eneste af de mange bydele, som byen er opdelt i. Og hvem ved, måske den gode ide vil sprede sig til andre dele af et afrikansk kontinent – trods tørkekatastrofer og andre uhyrligheder, som er med til at skabe nogle vanskelige livsvilkår for millioner af mennesker.

En del af filmskatten...? Bennys Badekar

Så underligt det end kan forekomme, er det 40 år siden, *Bennys Badekar* ramte de danske biograflærreder. Første gang. For den er blevet vist med jævne mellemrum lige siden. Den seneste forestilling denne skribent har overværet var ved Odense Film Festival i slutningen af august i år. Filmen blev vist ved et Open Air arrangement, hvor publikum ikke havde alderen til at mindes filmens fremkomst (modsat mig), men samtidig var langt forbi den alder, man ville forvente var målgruppen. Eller med lidt andre ord: Til trods for at *Bennys Badekar* blev vist en onsdag aften, med temmelig mange regnskyer truende over vores hoveder, var udbuddet af mennesker i 20'erne og 30'erne virkelig stort. I sandhed var jeg måske alderspræsident i forsamlingen.

Hvis unge mennesker, som i sagens natur ikke kan huske stemningen fra de tidlige 1970'ere, stadig kan more

sig over tiltag, der i mine øjne emmer af den tid, må det nødvendigvis sige noget om, at filmen endnu holder og følgelig, at den *er* en del af filmskatten. (Og morede sig gjorde de, disse unge mennesker. Kosteligt endda.) Så hvis man kun var ude efter at vide, om *Bennys Badekar* blivende kan vises i ens filmklub, kan man roligt stoppe læsningen her.

Selve historien er som bekendt ikke omfattende. Med en spilletid på 40 minutter rammer den lige i plet i forhold til, hvad den kan holde. Jeg sidder tilbage med et ønske om (og en vag forestilling om), at den burde være i længere tid. At der er mere at fortælle. Det vender jeg tilbage til.

Sat i en anden tid, hvor mødre gik hjemme og havde tid til kaffeslabberas og børnene, får Benny besked på at gå ud at lege, så Mor og veninden

kan få fred indendørs. Betonbyggeriet, som desværre ikke forsvandt sammen med 1970'erne, er ikke just indbydende for den barnlige fantasi. Det er derimod ornitologen, som lurer på fuglene og ikke mindst mosen med dens liv. Repræsenteret ved haletudsen, Benny tager med hjem i badekaret, og som tager Benny med på eventyr på havets bund. Og her er det jeg synes noget mangler; burde haletudsen ikke synge en sang om at den er dét, en haletudse? Eller er det en sang fra børne-tv jeg har fået fejlplaceret?

Mine forventninger til filmen var skæmmet af en frygt for, at tiden havde været hård ved filmen. Det er vist ikke alt velmenende kultur for børn fra 1970'erne, som tåler et gensyn. Men til trods for de tidstypiske billeder af den trøstesløse forstad og tegningernes lettere bedagethed, blev

jeg glædeligt overrasket ved gensynet. Det trøstesløse er jo ikke forsvundet fra andet end vores bevidsthed, og sådan *så* damer nu en gang ud i gamle dage.

Tværtimod blev jeg forbavset over det enorme mod Hastrup, Qvist Møller og de andre udviste. Tænk at vise billeder så udflippede, at det minder om langt mere avancerede voksenfilm. Tænk at ville noget med børn, som ikke er pædagogisk velmenende. Tænk at turde tage børnene så alvorligt, at man forestiller sig, at de kan tænke for sig selv.

Bennys Badekar er i sandhed en animeret klassiker. Og den bærer sine 40 år med ynde.

• Kim Bruun

